

HERIBERTO HERNÁNDEZ MEDINA

A vérbíró

Úton a vérpad felé fölveszi az arcát,
 mint aki a halál arcát veszi föl.
 Bűnös, ismétli,
 ismételteti újra meg újra,
 rövidebb így az út és kevésbé lélektelen
 Nem emlékszik már a kételkedés ízére,
 az ártatlanság elkopott színére.
 Az igazságot sötét posztó fedi,
 az emlékek kesztyűs keze
 csendre int, míg elnyújtózik és álmodik
 Bűnös vagy sem...
 Lehet-e vádolni, nem érdekes,
 elég, hogy létezik, elég,
 hogy egy napig köztünk élt valahol.
 Keresi arcát,
 de nem ismerné föl már senki sem
 úton a vérpad felé
 nem fontos már a kétség, a csend.
 Keresi arcát,
 visszafordul, magát keresi
 az űrben, ami egyszer az élete volt,
 a kegyelmet, amit megtagadott.

Az igazság temploma

Régi szövegeket égetek, fölöslegessé vált,
 elhasznált szavakat
 el sem olvasom, átfutom őket.
 A hűtlen tűz nem válogat.
 Romos íróasztalt tisztogatok,
 minden fiókja utazás
 elfelejtett dolgaink vidékén,
 mint egy-egy részünk,
 mely életjelet csak akkor ad magáról,
 ha már megvannak számlálva percei
 Kiüríték minden zegzugot, ahol
 a cédrus szíve még dobog.
 Visszaadok minden ütést, sebet,
 minden hiányt és minden veszteséget
 a te hiányodat: éhséget, szomjúságot
 Felbőszülök e bútor békés halálán
 minden belakott csücskét felforgatom.
 Magamhoz méltón lángba dobálva
 régesrégi tartozásokat,
 valaha omló szavakat.
 A csend sötét dobozában
 valami hozzám hasonlót – rám emlékeztetőt –
 keresek.

Belépő az űrbe

Ha kell hozzá egy isten, hogy megvesztegessen
 hideg és sötét kell legyen mint a víz
 mint a szégyen.
 Ha valamiben hinni kell,
 akkor az álmok halálában hiszek.
 Az idő békés volt, míg vakok voltunk
 és remegtünk az éj mélye előtt
 most már élünk és semmi sem remeg.
 Csak a félelem zöreje halt meg
 és az álmok, amikre már nem emlékezünk.
 A teljes halál születik újra
 kiált velünk.